31/08/2026

Τεσσαρακονθήμερο μνημόσυνο μακαριστού Πρωτοπρεσβυτέρου Στυλιανού Γεωργιαννάκη

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αρκαλοχωρίου, Καστελλίου και Βιάννου

Στον Ιερό Ναό Αγίων Αποστόλων Πέτρου και Παύλου στην Άρβη Βιάννου, τελέσθηκε το Σάββατο 29 Αυγούστου 2026, η Θεία Λειτουργία, προεξάρχοντος του Πρωτοσυγκέλλου της Ιεράς Μητροπόλεως Αρκαλοχωρίου, Καστελλίου και Βιάννου, Πανοσιολ. Αρχιμανδρίτου κ. Φιλοθέου Πηγιάκη. Στη Θεία Λειτουργία παρέστη συμπροσευχόμενος εκ του Ιερού Βήματος ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αρκαλοχωρίου, Καστελλίου και Βιάννου κ. Ανδρέας. Προ της απολύσεως, τελέσθηκε το τεσσαρακονθήμερο μνημόσυνο του αειμνήστου Πρωτοπρεσβυτέρου Στυλιανού Γεωργιαννάκη.

Για το πρόσωπο και τα χαρίσματα του μακαριστού ιερέως ομίλησε ο Πρωτοσύγκελλος, ο οποίος αναφέρθηκε με συγκίνηση στην προσωπικότητα, την ιερατική πορεία και την προσφορά του στην τοπική Εκκλησία.

Στην προσλαλιά του ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ. Ανδρέας αναφέρθηκε στην πολυετή ιερατική διακονία του μακαριστού π. Στυλιανού, καθώς και στα πνευματικά του χαρίσματα, τονίζοντας την αγάπη και την αφοσίωσή του στην

Εκκλησία και το ποίμνιό του. Στη συνέχεια ομίλησε και ο Πρωτοπρεσβύτερος Εμμανουήλ Ραπτάκης, ο οποίος αναφέρθηκε με θερμά λόγια στο πρόσωπο και την προσφορά του μακαριστού Πρωτοπρεσβυτέρου.

Μεταξύ άλλων παρέστη ο Δήμαρχος Βιάννου κ. Παύλος Μπαριτάκης, καθώς και πλήθος κόσμου.

Αναλυτικά η ομιλία του π. Εμμανουήλ Ραπτάκη στο Τεσσαρακονθήμερον Μνημόσυνο του μακαριστού Πρωτοπρεσβυτέρου Στυλιανού Γεωργιαννάκη:

Σεβασμιώτατε Πάτερ και Δέσποτα,

Σεβαστοί Πατέρες,

Αγαπητοί εν Χριστώ αδελφοί,

Σήμερα, σαράντα ημέρες μετά την εις Κύριον εκδημίαν του πατρός μας, του μακαριστού Πρωτοπρεσβυτέρου Στυλιανού Γεωργιαννάκη, στεκόμαστε μπροστά στο Άγιο Θυσιαστήριο με την καρδιά πληγωμένη, αλλά και με την ελπίδα που γεννά η Ανάσταση του Χριστού.

Σαράντα ημέρες. Αριθμός που στην Αγία Γραφή σημαίνει πορεία, δοκιμασία, κάθαρση και συνάντηση με τον Θεό. Σαράντα ημέρες που η προσευχή της Εκκλησίας μας συνοδεύει την ψυχή του κεκοιμημένου, εκφράζοντας τη βεβαιότητα ότι «οὐκ ἔστιν ὁ θάνατος τέλος, ἀλλὰ μετάβασις».

Για πολλούς σήμερα λείπει ο εφημέριος της Ενορίας Άρβης. Για άλλους λείπει ο πνευματικός τους πατέρας, που ανάπαυε με τις συμβουλές του και τη βιωτή του. Για άλλους λείπει ο φίλος, ο χωριανός, ο συμπαραστάτης, ο άνθρωπος που τους στήριξε στις δυσκολότερες στιγμές της ζωής τους.

Για μένα, όμως, λείπει ο πνευματικός μου πατέρας. Ο Ιερέας που ήταν παρών σε όλα. Όταν τον έπαιρνα τηλέφωνο για τον οποιοδήποτε λόγο ή ήθελα να τον συμβουλευτώ για κάτι, πάντα ήταν εκεί, παρών! Είναι όμως δύσκολο να μιλήσει κανείς για τον πνευματικό του, όταν ο μακαριστός αυτός άνθρωπος δεν ανήκε μόνο στην κατ’ οίκον οικογένειά του, αλλά ανήκε σε όλη την Εκκλησία και σε μία ολόκληρη κοινωνία, της Βιάννου, της Κρήτης, της Ελλάδος και οπουδήποτε αλλού η χάρις του Θεού τον κατέστησε γνωστό.

Από μικρό παιδί τον θυμάμαι να έρχεται στο χωριό μας, τον Αμιρά, στις μεγάλες πανηγύρεις μας και να συλλειτουργεί με τον προκάτοχό μου, μακαριστό ιερέα Εμμανουήλ Στρατάκη, αλλά, εσχάτως, και με εμένα. Στην Αγία Τράπεζα στεκόταν με δέος και σεβασμό, ιεροπρεπής και σεβάσμιος λειτουργός. Τον θυμάμαι να περιβάλλεται το πετραχήλι του με τον ίδιο σεβασμό που κάποιος κρατά το πολυτιμότερο δώρο της ζωής του. Δεν το φορούσε ως σύμβολο τιμής, αλλά ως σταυρό και διακονία, πρώτα για τον Θεό και έπειτα για τον άνθρωπο.

Η ιερωσύνη του δεν τελείωνε στην απόλυση της Θείας Λειτουργίας. Συνεχιζόταν στα σπίτια των ασθενούντων, στα νοσοκομεία, στα κοιμητήρια, στα φτωχικά σπιτικά, στις αγωνίες των νέων, στα δάκρυα των γερόντων. Έτρεχε παντού, χωρίς καμία διάκριση. Η ζωή του ολόκληρη ήταν μία λειτουργία, η «Λειτουργία μετά την Θεία Λειτουργία».

Πάντα μιλούσαμε για όλα, ακόμη και για την οικογένειά μας…

Δεν θυμάμαι να μου δίδαξε ή να μου είπε ποτέ μεγάλες θεωρίες ή μεγάλα λόγια. Πάντα δίδασκε με το παράδειγμά του.

Όλους μας μάς δίδαξε να σεβόμαστε τον κάθε άνθρωπο.

Να μην κρατούμε κακία.

Να συγχωρούμε.

Να αγαπούμε την Εκκλησία, ακόμη κι αν οι άνθρωποί της σφάλουν.

Να εμπιστευόμαστε το θέλημα του Θεού, ακόμη κι όταν δεν το καταλαβαίνουμε.

Έβλεπα στα μάτια του μία απέραντη γαλήνη· μια ηρεμία που μόνο η προσευχή θα μπορούσε να του χαρίσει. Πάντα προσευχόταν για όλους. Άλλωστε, αυτή την πνευματική παρακαταθήκη είχε λάβει από τον Άγιο Παΐσιο τον Αγιορείτη, όταν ως σπουδαστής της Αθωνιάδος Εκκλησιαστικής Σχολής τον πρωτογνώρισε στο Άγιο Όρος. Ο Όσιος Γέροντας του είχε πει τότε: «Να αγαπάς, να προσεύχεσαι και να πιστεύεις, Στυλιανέ· να γίνεις ένας καλός ιερέας». Και εκείνος, όπως πιστεύουμε ακράδαντα, τήρησε αυτόν τον λόγο ως πυξίδα μέχρι την τελευταία του πνοή.

Συχνά μου έλεγε: «Παιδί μου, όταν πηγαίνουμε στο σπίτι και είμαστε πολύ κουρασμένοι από μία Θεία Λειτουργία, μία κηδεία, μία ακολουθία ή μία εξομολόγηση, ποτέ να μην παραπονιόμαστε για τη διακονία που προσφέραμε. Να λέμε “Δόξα τω Θεώ”. Είμαστε ιερείς, στρατιώτες, και ζούμε τη στρατευομένη Εκκλησία». Διότι ο πατήρ Στυλιανός δεν θεωρούσε την ιερωσύνη επάγγελμα, αλλά άνωθεν κλήση.

Ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος γράφει ότι «η ιερωσύνη εστί τέχνη τεχνών και επιστήμη επιστημών». Ο πατήρ Στυλιανός γνώριζε καλώς το βάρος αυτής της διακονίας· γι’ αυτό και πορευόταν πάντοτε με ταπείνωση, υπακοή και αγάπη.

Πολλοί σήμερα μιλούμε για την καλοσύνη του.

Άλλοι θυμούνται μία συμβουλή που τους έδωσε.

Άλλοι μία βοήθεια που δεν την έμαθε ποτέ κανείς.

Άλλοι μία επίσκεψη σε στιγμές που όλοι οι άλλοι απουσίαζαν.

Αυτά είναι τα πραγματικά μνημεία που καταλείπει ένας ιερέας· όχι τα κτίρια, παρόλο που ανήγειρε αυτόν εδώ τον υπέρλαμπρο Ναό των Αγίων Αποστόλων Πέτρου και Παύλου με κόπους, αγώνες και αγωνίες. Ούτε οι τίτλοι, αλλά οι ψυχές

που ακούμπησε.

Η στενή του οικογένεια γνωρίζει καλύτερα από κάθε άλλον πόσο κόστιζε αυτή η προσφορά του· πόσες φορές στερήθηκε την παρουσία του, επειδή κάποιος άλλος είχε μεγαλύτερη ανάγκη.

Ήταν η πληρότητα της αγάπης του προς το ποίμνιο που του εμπιστεύθηκε ο Θεός.

Σε ευχαριστούμε, πατέρα Στυλιανέ, για όλα!!!

Σε ευχαριστούμε όλα τα πνευματικά σου παιδιά, που μας έδωσες συμμαρτυρία για να περιβληθούμε το ευλογημένο και τιμημένο ράσο της ιερωσύνης.

Σε ευχαριστούμε που μας δίδαξες τι σημαίνει πίστη και εμπιστοσύνη στη χάρη του Κυρίου μας· τι σημαίνει τιμιότητα· τι σημαίνει να κρατά κανείς τον λόγο του· τι σημαίνει να αγαπά την Εκκλησία, όχι με λόγια, αλλά με θυσία και πράξη.

Σε ευχαριστώ που με έμαθες να γονατίζω μπροστά στην εικόνα του Χριστού και να προσεύχομαι πριν από κάθε μεγάλη μου απόφαση. Σε ευχαριστώ που με έμαθες ότι η δύναμη του ανθρώπου δεν βρίσκεται στη φωνή του, αλλά στην καθαρότητα της ψυχής και της συνειδήσεώς του.

Και σήμερα, παρά την απέραντη θλίψη, δεν θέλω να πω «αντίο». Η Εκκλησία δεν γνωρίζει οριστικά «αντίο»· γνωρίζει μόνο την προσμονή της κοινής Αναστάσεως.

Πιστεύουμε ότι το πετραχήλι, που τόσο τίμια φόρεσες στη γη, αποτέλεσε το σημείο της πιστής σου διακονίας. Πιστεύουμε ότι ο Κύριος, τον Οποίον διακόνησες επί τεσσαράκοντα και τέσσερα πλέον έτη, εδώ, στην ευλογημένη Ενορία της Άρβης, ως δεύτερος εφημέριός της, θα σου το ανταποδώσει, όχι σύμφωνα με την ανθρώπινη κρίση, αλλά σύμφωνα με το άπειρο έλεός Του.

Αγαπημένε μας πατέρα Στυλιανέ,

Η θέση σου στο στασίδι μένει κενή.

Το Ιερό Βήμα στερήθηκε τη μορφή και την παρουσία σου.

Η φωνή σου δε θα ακουστεί ξανά να εκφωνεί το «Εἰρήνη πᾶσι», τα ωραία πληρωτικά, τις εκτενείς δεήσεις και να αναγιγνώσκει ευκρινώς τις ευχές των ακολουθιών…

Όμως η αγάπη σου δεν έφυγε.

Η προσευχή σου δε χάθηκε.

Το παράδειγμά σου δε σβήνει.

Θα συνεχίσει να φωτίζει τα παιδιά σου, τα εγγόνια σου, την πρεσβυτέρα σου, τη μονάκριβη κόρη σου —την οποία τόσο πολύ αγάπησες και αγαπάς— τους συγγενείς σου, την Ενορία σου και όλους εκείνους που ευεργετήθηκαν από τη διακονία και τον λόγο σου.

Και εμείς, με την ευχή σου και την ευλογία σου, θα προσπαθήσουμε να φανούμε άξιοι της παρακαταθήκης που μας άφησες. Θα σε μνημονεύουμε πάντοτε στο Άγιο Θυσιαστήριο...

Ο Θεός της αγάπης, «ὁ καταργήσας τὸν θάνατον καὶ φωτίσας ζωὴν καὶ ἀφθαρσίαν», είθε να σε κατατάξει εν χώρα ζώντων, εν σκηναίς δικαίων, εν κόλποις Αβραάμ, ένθα «ουκ έστι πόνος, ου λύπη, ου στεναγμός, αλλά ζωή ατελεύτητος».

Αιωνία σου η μνήμη, πολυαγάπητέ μας πατέρα Στυλιανέ.

Αιωνία και αλησμόνητη.

Αμήν.

